

## **ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ У ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ.**

В Україні використання новітніх інформаційних технологій таких, як дистанційне навчання, для дітей з особливими потребами почалося з середини 90-х років ХХ ст.

У 2000 році Міністерство освіти і науки України затвердило «Концепцію розвитку дистанційної освіти в Україні», яка передбачає створення в країні системи освіти, яка забезпечує розширення кола споживачів освітніх послуг, реалізацію системи безперервної освіти «протягом усього життя» та індивідуалізацію навчання при масовій освіті [1].

Проблеми інтеграції людей з особливими потребами до усіх галузей життя суспільства досліджували: С. Болтivecь, Б. Гершунський, О. Дікова-Фаворська, В. Журавський, І. Зязюн. Педагоги, психологи і соціологи прийшли до висновку, що особи з вадами здоров'я можуть вийти зі стану соціальної ексклюзії, виключно лише шляхом отримання відносної економічної незалежності (зі збереженням пільг та дійсних соціальних виплат) завдяки якісній освіті і подальшому працевлаштуванню відповідно до отриманої професії [2, с. 15].

Розвиток дистанційної освіти в Україні розпочався значно пізніше, ніж в інших європейських країнах і здійснювався за умов низького рівня інформатизації українського суспільства, незначної кількості оснащення комп'ютерною технікою шкіл України та відсутності спеціальних методик дистанційного навчання. Тобто, теоретичні, практичні та соціальні аспекти дистанційної освіти були розроблені в нашій країні недостатньо.

Так, як перший центр дистанційного навчання був створений у Франції за рішенням уряду в 1939 р. для дітей, які у зв'язку з початком другої світової війни, через хвороби або інвалідність не могли відвідувати звичайні школи.

На мою думку у нашій країні необхідно: – формування відповідної готовності професорсько-викладацького складу до професійного використання інформаційних засобів для здійснення освітніх послуг; – формування психологічної готовності педагогічних кадрів та адміністрації навчальних закладів до діяльності з використанням інформаційного середовища; – навчання педагогів, учнів і співробітників оперуванню з інформаційними ресурсами; – навчання фахівців, що забезпечують функціонування окремих компонентів, таких як: – організація обміну

досвідом, – проведення конференцій (присвячених розробці та експлуатації середовища в умовах сучасної системи освіти); – оснащення навчальних закладів необхідною технічною базою.

Отже, дослідження стану впровадження технологій дистанційного навчання до української системи неперервної освіти учнів і студентів з функціональними обмеженнями здоров'я уможливило такі висновки: – дистанційні технології значно підвищують рівень доступності якісних освітніх послуг для школярів та студентів з особливими потребами; – у загальноосвітніх школах України розробляються дистанційні курси з окремих предметів, однак здобути середню освіту лише за дистанційними технологіями поки що неможливо; – українські вищі навчальні заклади вже надають повний спектр освітніх послуг за дистанційною формою навчання, однак тільки за деякими спеціальностями. Але даний процес протікає дуже повільно і багато дітей досі не отримують освіти.

### **Список використаних джерел**

- 1.rada.gov.ua
- 2.Дікова-Фаворська О. М. Соціологічна концептуалізація освіти осіб з функціональними обмеженнями здоров'я : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра соціол. наук : спец. 22.00.04 “Соціальні та галузеві соціології” / О. М. Дікова-Фаворська. – Запоріжжя, 2009. – 40 с.